

Η ΠΡΩΤΗ ΜΑΪΟΥ

Ἡ 1η Μαΐου, εἶνε ἡ ποιητικωτέρα ὄντως ἑορτὴ τοῦ ἔτους, οὐ ἔνεκα ὑμνήθη ὑπὸ πολλῶν ἀξίων αὐτῆς καὶ ἀναξίων ποιητῶν.

Ἡ καθιέρωσις τῆς ἑορτῆς ταύτης παρ' ἡμῖν εἶναι ἀρχαιοτάτη καὶ ἀξία, οὐχὶ μόνον τῆς ὅσον ἔνεστι λαμπροτέρας καὶ γενικωτέρας τελέσεώς της, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλουσα ὡς συμβοηθούσης καὶ αὐτῆς τῆς φύσεως. Τὰ δένδρα χλοάζουσι κατὰ τὸν Μάϊον, ἡ ἐνόργανος ἐν γένει φύσις ἀναζωπυροῦται, καὶ ἡ τέως ἐκ τοῦ χειμῶνος ἀπονέκρωσις ἀρχεται ἐκλείπουσα. Ταῦτα οἱ παλαιοὶ βλέποντες καὶ αἰσθανόμενοι ὅτι ὤφειλον νὰ συγχαίρωσι μετὰ τῆς ἀναθαλλούσης καὶ χαριτοβρύτου φύσεως ἣτις τόσῳ ἀφθόνως παρέχει τοῖς ἀνθρώποις τὰ δῶρά της, ὡς ἐκ συμφώνου καὶ ἐξ ἐνστίκτου, διότι καὶ ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην αἰσθάνεται νέαν ζωὴν, νέον αἷμα ἐν ἑαυτῷ, ἐξήρχοντο ἀνὰ τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς κήπους ἀποθαυμάζοντες τὴν μειδιῶσαν φύσιν! Ἐπεκράτησε δὲ τὸ ἔθιμον τοῦτο, ὡς καὶ ἡ ἐκκοπὴ ἀνθέων. Συνεῖθιζον δὲ πολλάκις νὰ φυτεύουν δένδρα τὴν α' Μαΐου ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τινὸς πρὸς τιμὴν, ἢ κατὰ τινα πλατεῖαν κατόπιν εὐθυμίας, καὶ ἐπιστρέφοντες ἐκ τῆς ἐξοχῆς ἔθετον δέσμη ἀνθέων ἐπάνω τῶν θυρῶν. Ἐκτετε τέλος ἤρξατο κατὰ πολὺ ἡ καλλιέργεια τῶν ὠραίων ἀνθέων τὰ ὅποια σήμερον θαυμάζομεν καὶ δι' ὧν στολίζομεν τὰς αἰθούσας καὶ τοὺς κήπους μας. Πλὴν ἡ διαφορὰ τῆς ἑορτῆς ταύτης ἀπὸ τότε μέχρι τοῦ νῦν εἶναι μεγίστη.

Σήμερον πολὺ διαφέρει τὸ πρᾶγμα, καὶ τοῦτο ἴσως προέρχεται διότι σὺν τῷ χρόνῳ μεταβάλλονται οἱ ἄνθρωποι.

Δὲν ἐλλείπουσιν ὁμως ἐνιαχοῦ παραλλαγαὶ τινες τῶν ἐν λόγῳ συνηθειῶν. Τούτων μία εἶνε καὶ ἡ ἐν Ἀθήναις ἐπικρατήσασα ἑναρξίς τῆς ἑορτῆς ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τῆς προτεραίας. Τὸ ἔθιμον τοῦτο δὲν στερεῖται θελγήτρων, ἡ δ' ἐκ τῆς κινήσεως καὶ ζωηρότητος ἐπερχομένη μεταβολὴ τῆς συνήθους ὄψεως τῆς πόλεως παρέχει τι τὸ εὐχάριστον εἰς τὸν ὀσημέραι αὐξανόμενον πληθυσμὸν τῆς πρωτευούσης.

Δυστυχῶς ἡ ἀπόλαυσις εἰς τοῦτο καὶ μόνον περιορίζεται, εἶναι οὕτως εἰπεῖν, ξηρὰ, γυμνὴ, ἔχουσα, ἐλλείψεις οὐσιωδестаτάς. Καὶ αὐτὸ τὸ κοινότατον κατάβρεγμα παρημελήθη ἐφέτος. Φαντάσθητε δὲ χιλιάδας ἀνθρώπων στροβιλιζομένων ἐντὸς παχέων νεφῶν κονιορτοῦ, ἐπὶ ἐδάφους ἄνευ τοῦ πρασίνου ἐκείνου τῆς χλόης χρώματος, ὅπερ εἶνε ἀπαραίτητον εἰς τὴν τέρψιν καὶ εἰς τὴν εὐφρόσυνον τοῦ ἀνθρώπου διάθεσιν. Πόσῳ θὰ διέφερον ἡ ἡμέρα αὕτη ἂν ἐξηυγενίζετο, ἐλεπτύνετο, προσήγγιζε περισσότερον εἰς τὸν πρὸς τὴν ὠραίαν φύσιν ἐμπνεόμενον ἔρωτα, διὰ τῶν καλλονῶν ἐκείνων, αἵτινες τὰς αἰσθήσεις καθιστῶσι μαλακοτέρας, ἀβροτέρας.

Ἡ πρώτη Μαΐου κατήντησεν ἐνταῦθα ἀηδὲς βρωμοφαγοπότι· μεταβαίνετε εἰς σκελετώδη κῆπον, γίνεσθε βραγχνοὶ μέχρις οὐ ὁ σκαιὸς ὑπηρέτης δυνηθῆ νὰ ἐκτελέσῃ τὰς παραγγελίας σας, ἀκριβοπληρόνετε εἶδη ἐφθαρμένα καὶ ἀπέρχεσθε μὲ τὴν εὐχαρίστησιν ὅτι συνετελέσατε τὸ καθ' ὑμᾶς εἰς τὴν εὐθυμίαν τῆς ἡμέρας.

Καὶ τινα δὲ θύματα ἐπισφραγίζουσι τὴν ἑορτὴν κατὰ τὸν νῦν ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντα συρμόν, καθ' ὃν μία λέξις κακῶς ἐκληφθεῖσα δίδει ἀφορμὴν ν' ἀνασπάσῃ ὁ συνεταῖρος τὴν μάχαιραν καὶ νὰ δείξῃ τὰ μεταξὺ φίλων καὶ συνδαιτυμόνων φιλικὰ αἰσθήματα. Ἄν ὁμως ἀντὶ τῶν ἀθλίων κηπαρίων εἴχομεν κήπους ἢ τοῦλάχιστον κῆπον εὐρύν, δεόντως καλλιεργημένον, μὲ ἀνθρωπίνην καὶ τακτικὴν ὑπηρεσίαν, μὲ θαλερὰν φυτεῖαν, ποικιλόχροα ἄνθη, ἀφθονα ὕδατα, ἐκτεταμένους περιπάτους κτλ. ἢ πλείους καλῶς κατηρτισμένοι μουσικαὶ ἀνέκρουον ἐκλεκτὰ τεμάχια, ἂν θεατρικὸς τις θίασος ἔτερπε διὰ

παραστάσεων, αστυνομική δ' επιτήρησις συντονωτέρα επέ-
βλεπε τὴν τάξιν, κατεπολεμεῖτο δ' ἐκ τῶν ἐνόντων ἡ ὀχληρὰ
καὶ βάνασος κόνις, ἡ α' Μαΐου ἠδύνατο ν' ἀποβῆ ἔν ἀπὸ
τὰ εὐαρεστότερα χρονικὰ σημεῖα τῶν Ἀθηναίων, συμβάλλον
εἰς τὴν ἐξαθρόπισιν καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἐξαγρίωσιν, καθὼς τὸ
πλεῖστον νῦν συμβαίνει.

Ἄλλαχοῦ αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ καταβάλλουσιν ἀτρύτους
κόπους καὶ δαπάνας οὐ μικρὰς πρὸς τὴν λαμπροτέραν τέ-
λεσιν ἑορτῶν ἐξ ὧν δύναται ἡ πόλις νὰ καρπωθῆ ἠθικὴν καὶ
ὕλικὴν τινα ὠφέλειαν. Μικρὸν βλέμμα ἂν ρίψωμεν εἰς τὰς
εὐρωπαϊκὰς ἑφημερίδας θέλομεν ἴδει πόσον αὐταὶ προστατεύ-
ονται ὑπὸ τῶν ἰδίων δήμων, ἰδίᾳ δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν Ἑλβετίᾳ.
Παρ' ἡμῖν μόνη ἡ Κέρκυρα ἀποτελεῖ ὅασιν ἐν ἐρήμῳ. Προσ-
παθήσατε ἄρχοντες οἱ ἀγαπῶντες τὸν λαὸν νὰ τὸν ἀναθρέ-
ψητε ἐν παντὶ ρήματι· οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνον ζήσεται ἄνθρω-
πος· δηλ. δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ καφενεῖον, ἡ ἑφημερίς καὶ τὸ
οἶνοπωλεῖον νὰ μορφώσωσι τὸν ἄνθρωπον· ἀπαιτεῖται καὶ
κάτι ἄλλο, καὶ τοῦτο τὸ κάτι ἄλλο εἶνε ὑπηρεσία ἀξία χρυ-
σοῦ στεφάνου.